

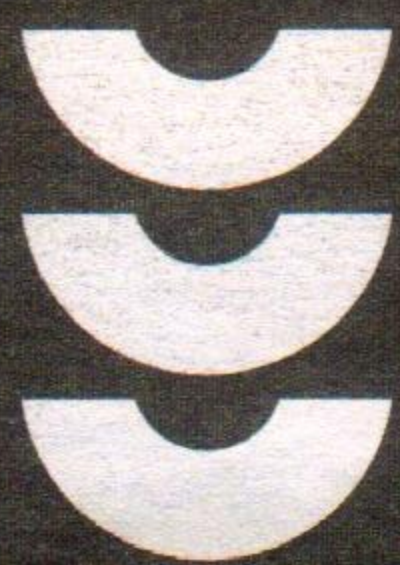
DNES číslo 7 • 18. 2. 2021

magazín+TV

DAVID
VÁVRA
MILAN
ŠTEINDLER

**50
LET
VE
SKLEPĚ**

MILAN ŠTEINDLER DAVID VÁVRA

Skoro se nechce věřit, že Divadlo Sklep letos slaví padesátiny. Jeho zakladatelé se dali dohromady jako žáci osmé třídy pražské Základní školy Jeremenkova. Od té doby to spolu táhnou. A hodlají v tom pokračovat, dokud neumřou.

Pokud vím, každý jste chodil do jiné třídy. Jak jste na sebe narazili?

VÁVRA: Ve výtvarném kroužku, který vedl pan Šrámek. To byl akademický malíř. Nosil klobouk a dlouhý plášť, pod ním sexy triko a šálu.

ŠTEINDLER: I když byl David jen béčák, zatímco já chodil do áčka, přesto jsem se s ním v tom kroužku skamarádil. Nejdřív jsme spolu začali navštěvovat výtvarné umělce. Chtěli jsme se s nimi setkat a poklábosit, protože jsme se oba zajímali o výtvarné umění. Ještě s námi byl spolužák Vladislav Kvasnička.

Byli výtvarníci vsťící?

ŠTEINDLER: Jediný, kdo nás přijal, byl Adolf Born, ten byl super. Zrovna když jsme u něj byli, přišel náhodou na návštěvu režisér Václav Vorlíček. Věnovali se nám celý večer oba.

VÁVRA: Ne ne, to byl Miloš Macourek.

ŠTEINDLER: Stoprocentně Vorlíček, já už jsem se zajímal o film, tak si to pamatuju. Tehdy Bornovi vyšla knížka Bornografie a já mu řekl, že kdyby na začátku bylo písmenko P, tak si ji koupím. Pravda je, že tenhle pán svým způsobem ovlivnil můj osud.

Jak?

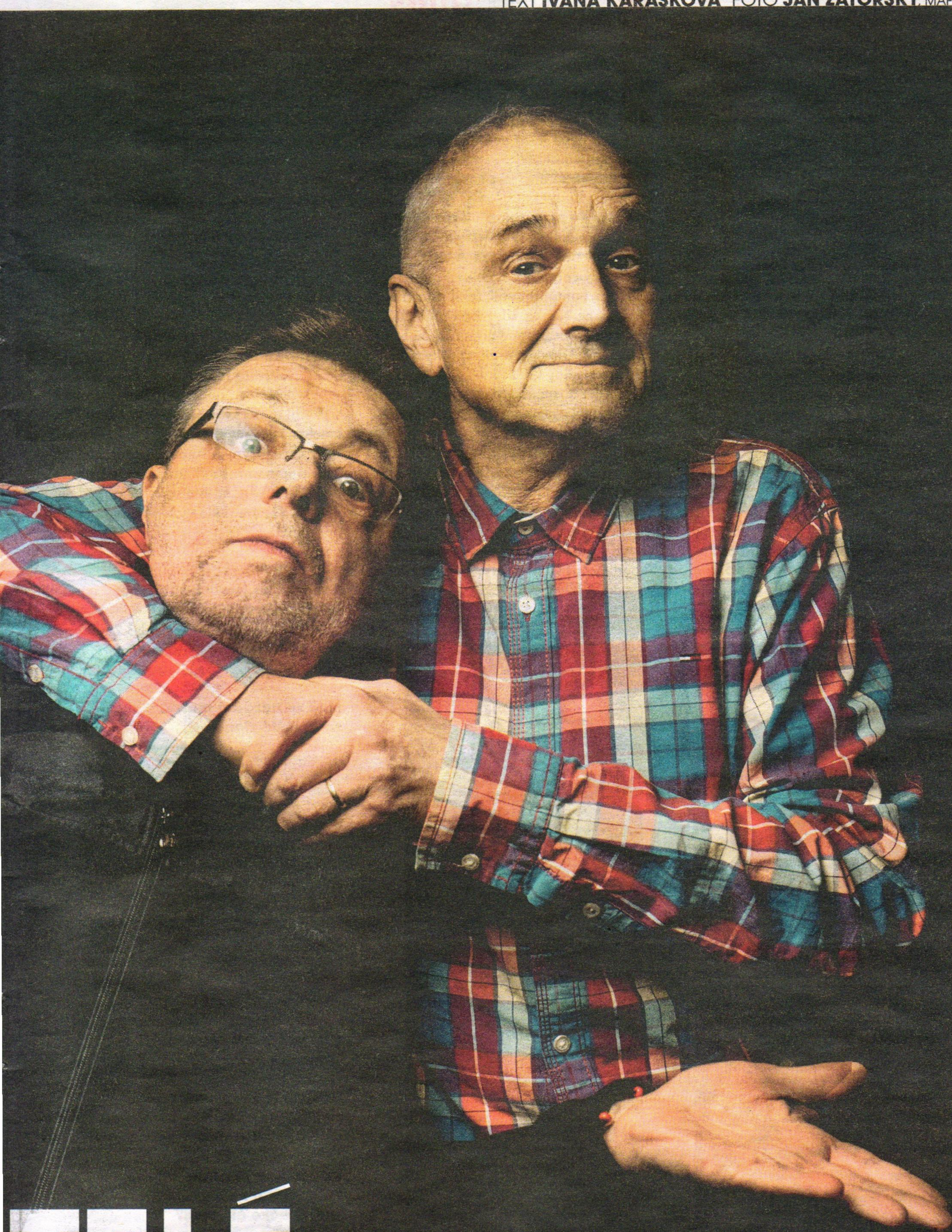
ŠTEINDLER: Já maloval hlavně kubistické obrazy. Mimochodem jediný, který se z té doby dochoval, má David. Chtěl jsem jít na výtvarnou školu. Maminka si ale nebyla jistá, jestli mám talent, a tak ty moje práce šla ukázat Bornovi. Tajně, abych nevěděl. „Jo, je to výborný,“ řekl jí, „ať na tu školu kluk jde.“ A mě tam vzali hned napoprvé.

VÁVRA: To naše setkání s Bornem bylo dost absurdní, takže se tradovalo. Zapamatoval si nás a myslím, že návštěvám s gusem vyprávěl, jak k němu jednou přišli takoví tři smradi.

Který výtvarník vás naopak odbyl?

ŠTEINDLER: Třeba malíř Jan Zrzavý. Když jsme mu zabouchali na dveře na Malé Straně,

OTCOVÉ ZAKLADA

TELE

V PĚTI ČÍSLECH

63

David Vávra se narodil 9. března 1957, Milan Šteindler 12. dubna 1957, oba v Praze.

4

Čtyři roky, v letech 1993 až 1997, vystupovali v pořadu Česká soda.

25

Tolik let byl Vávra průvodcem televizních seriálů Šumná města a Šumné stopy.

1994

Šteindler režíroval snímek Díky za každé nové ráno, který získal čtyři České lvy.

40

Už přes čtyřicet let se Besídka hraje v Divadle Sklep.

FOTO ARCHIV MILANA ŠTEINDLERA, ARCHIV ČTK, PRESSDATA, YVĚTA PALYOVÁ, MAIRA

vylezl v té své čepičce. „Co chcete?“ Řekli jsme, že si s ním chceme popovídat, jelikož se zajímáme o výtvarné umění. Vyštěkl, že nemá čas. My: „Mohl byste se nám alespoň podepsat nebo něco nakreslit?“ On: „Nakresli si to sám.“ My: „Co máme nakreslit?“ On: „Pro mě za mě třeba kosočtverce.“

Jak jste se pak dostali k divadlu?

VÁVRA: Naše úplně první vystoupení se zcela spontánně odehrálo na jedné školní besídce v tělocvičně. Když domluvil ředitel naší základky Bohumil Pavel, řekli jsme mu, že vystoupíme. Nevím, kde jsme v sobě vzali tu drzost, ale vylezli jsme na švédskou bednu a zarecitovali před asi osmi sty žáky následující báseň: „Plný krajáč mléka, po bradě mi stéká. Když ho utřu, stéká zas, kéž by ho vzal řas.“ Ředitel na nás koukal jako na zjevení.

Z tělocvičny vedla vaše cesta do sklepa vaší babičky, pokud vím. Tam jste začali umělecky růst?

VÁVRA: Ano, i když původně jsme si tam chtěli jen zpříjemnit večírky hraním divadla. Nejvíce nás vzrušovali Cimrmani, Vodňanský se Skoumalem a Ctibor Turba. Zpočátku jsme

je kopírovali. Chodil jsem s maminkou do divadla a vždycky jsem Milanovi vyprávěl, co jsem tam viděl. On má dar mimiky, takže to pak ve sklepe předváděl čtrnáctiletým holčičkám, našim spolužačkám.

Tvrdíte, že jste původně neměli žádné tvůrčí ambice. Tomu mám věřit?

VÁVRA: Na začátku bylo spíš puzení něco ze sebe dostat, ale nakonec nás ty ambice dohonily. Když vidíte těch osm set školáků a cítíte tu moc slova, probudí to ve vás exhibicionismus.

Je pravda, že jste začínali na hromadě uhlí a brambor?

ŠTEINDLER: Přesně tak.

VÁVRA: Sklep našeho rodinného domku v Braníku měl svou atmosféru. Vlevo byla kotelná, kde jsme se převlíkali, vedle ní uhelna, vpravo hlavní místnost a naproti záchod. Mezitím maminka chodila přikládat koks do kotle. Klidně se tam směstnalo i šedesát diváků. Všechno bylo spontánní, skoro jsme nezkoušeli.

KDO JE ZAKLADATELEM?

Jak dlouho jste v babiččině sklepe setrvali?

ŠTEINDLER: Prosím, co jste říkala? Zapomněl jsem si sluchátka. Měl jsem zánět v uších a po vyléčení jsem zůstal napůl hluchej.

Mně se nezdá a možná se to ještě zlepší.

VÁVRA (REZOLUTNĚ): To už se nevylepší!

ŠTEINDLER: Ke všemu si spoustu věcí nepamatuju. Až vydám knížku pamětí, bude se jmenovat Paměti, které si nepamatuju. A bude to vyprávět David, ten si pamatuje všechno.

VÁVRA: Myslím, že jsme náš sklep opustili tak po čtyřech letech. Navíc ne úplně dobrovolně.

Takže je pravdivá historka, že vás babička vyhnala poté, co jí jeden z vás načural do zavařovací sklenice?

VÁVRA: To je čirá pravda. Byl to náš spolužák Pavel Auerbach.

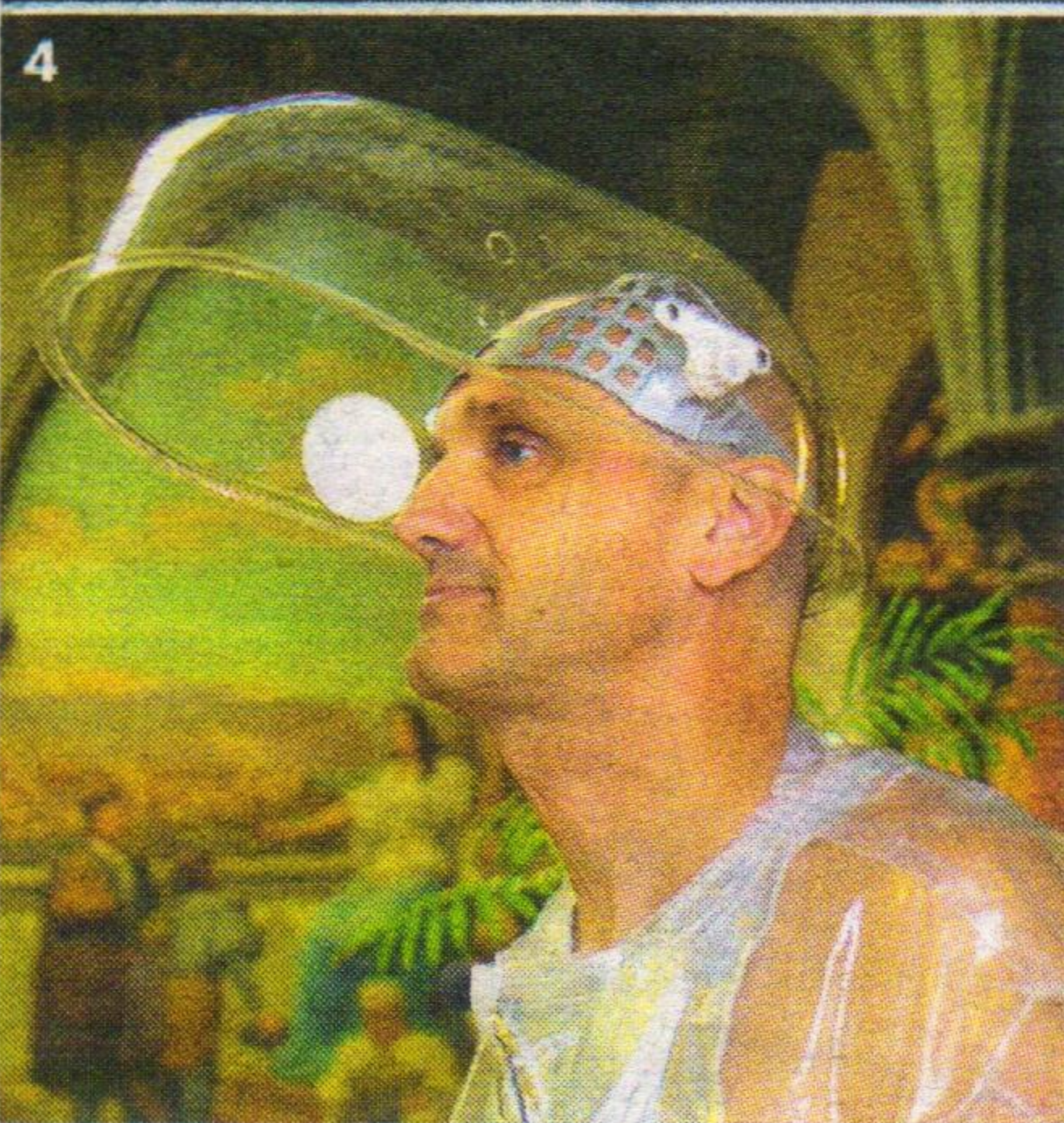
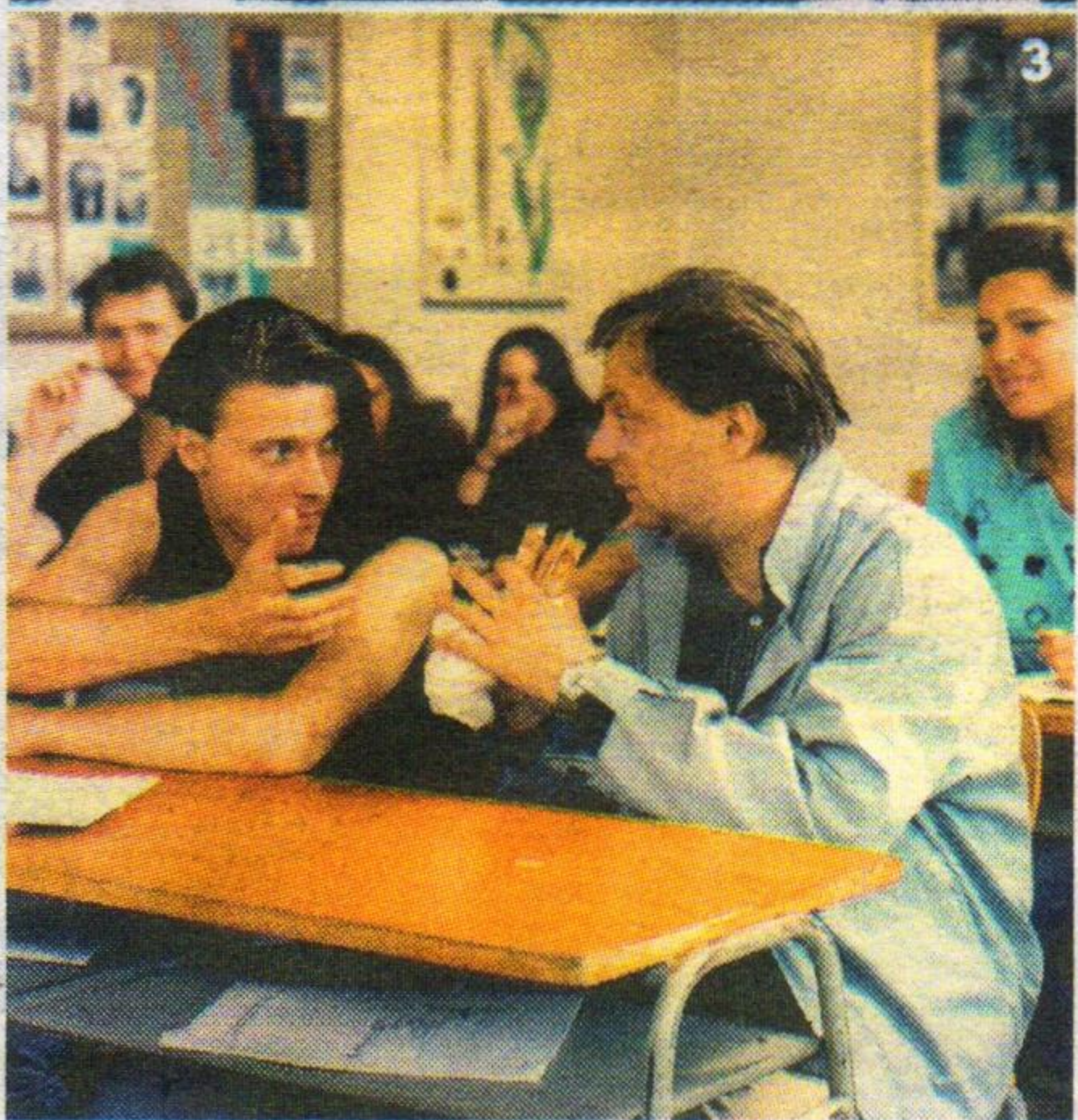
ŠTEINDLER: Dodnes velmi rád recituju jeho báseň Matičce: „Jak to srdéčko, co tak tluče, já tebe, matičko...“

Dál jste to zapomněli?

VÁVRA: Ne, to je celý. To se dá recitovat ve čtrnácti i ve čtyřiašedesáti, ne?

Kde je Auerbachovi konec? Pokračoval s vámi v umělecké činnosti?

VÁVRA: Nepokračoval. Každý má na tom světě svou úlohu. A Auerbach udělal to základní, fuknul a šel si po svých. To on je vlastně naším zakladatelem, protože nás svým činem poslal ven.

1 ZAČÁTKY. Davidu Vávrovi a Milanu Šteindlerovi je čtrnáct. **2 ALLES GUTE.** Legendární kurzy německého jazyka. **3 VRAŤ SE DO HROBU.** Šteindler coby Víťa Jakoubek je pro milovníky této komedie nezapomenutelný. **4 ŠUMNÁ MĚSTA.** Vávra v roli průvodce uplatnil svůj humor i vzdělání architekta.

SILVESTR 2003.

Vedle Šteindlera sedí Petr Čtvrtníček, vedle Vávry je Robert Nebřenský.

Kde jste po vyhnání ze sklepa poprvé veřejně vystoupili?

VÁVRA: První opravdové publikum jsme měli v hospodě Za větrem v Radlicích. Nejdřív nás zakázali v jednom klubu v centru Prahy, a tak jsme jeli i s diváky tam. Předvedli jsme nějaké staré scénky a skeče ze sklepa. Už tehdy se naše produkce jmenovala Besídka. Tam byl položen základ našich každoročních Besídek.

ZAVOLAL MI PREZIDENT

Když se ohlédnete, která léta vás nejvíc inspirovala k humoru? Bylo to za socialismu?

ŠTEINDLER: Každý režim přináší inspiraci. Za socialismu jsme měli jasného nepřítele – bolševika, ze kterého byla radost dělat si legraci. Pravda, po sametové revoluci to chvíli vypadalo, že není z čeho si vystřelit.

VÁVRA: To se ale rychle změnilo, stačily tři čtyři roky. Najednou bylo zase spousta materiálu pro satiru a publikum si ji žádalo. Jelikož jsme neradi zkoušeli, ze začátku nás občas provázelo zapomínání. Časem jsme nabyli větší zodpovědnosti vůči divákům a to už tolik improvizovat nešlo. Možná jsme tím ztratili kus svobody.

ŠTEINDLER: Snad nejsvobodnější byla devadesátá léta, kdy jsme dělali Českou sodu a v ní sérii kurzů němčiny Alles Gute. Pozoruhodné je, že tehdy nám nikdo neřekl, že za tohle či tohle nás můžou zavřít, což teď v diskusích čteme skoro běžně. Příznivci píšou – pozor, aby vás nezavřeli. A naši odpůrci zase – měli by vás zavřít, až zčernáte.

VÁVRA: A ještě dodají – vy svině. Když nám píšou jednotlivě, tak i tykají.

Co to s vámi dělá?

ŠTEINDLER: Nic zásadního. Já jim to i lajkuju. Když jsem naposledy parodoval prezidenta Zemana, konkrétně jeho vánoční projev, jedna paní se pohoršovala, že to je hnus. Tak jsem jí odpověděl, že celý projev je složen z originálních citátů, ať si tedy stěžuje k mému předřečníkovi. V rámci našich Zavírovaných Besídek občas točíme taková videa. A z pana prezidenta si děláme srandu rádi.

Zaznamenala jsem. Pobavila mě scénka, jak se Miloš Zeman prochází lánským parkem s paní Libuškou.

ŠTEINDLER: Ano. To máme s panem prezidentem společné. Rádi se procházíme oborou. Pan prezident mi dokonce volal.

Neříkejte! A byl to skutečně on? Neimitoval ho někdo?

ŠTEINDLER: Kdepak, hovor trval skoro čtyřicet minut a během takového času poznáte, že jde o originál. Řekl mi, že chce, abych věděl, že se na mě nezlobí za to, že ho parodujeme. Podle něj politik musí unést, když si z něj někdo tropí žerty. Prý jistě vím, že umí hrát fér. Já se zeptal: „Prosím?“ A on na to: „No, když hraju šachy sám se sebou.“ Taky mi vysvětlil, že slovo bonmot se vyslovuje bonmóóó. Musím říct, že na mě udělalo dojem, že je pan prezident džentlmen.

A co Václav Klaus? Ten vám nevolal, když jste ho parodoval, jak v Chile sebral pero?

ŠTEINDLER: Ten ne. Tedy zatím.

VÁVRA: Já myslím, že Klaus by nezavolal. Ne ne, ten by si kdyžtak nechal zavolat.

Ti dva poslední prezidenti jsou myslím vděčnými objekty pro vaše scénky, ale co Václav Havel?

ŠTEINDLER: Vždyť toho jsem taky dělal. Ostatně v jedné scéně o blanických rytířích jsem parodoval všechny prezidenty od Masaryka. V tomhle mám čisté svědomí, že jsem se zabíral všemi. Samozřejmě nejvíc materiálu dodává ten, co právě vládne.

VÁVRA: Já myslím, že už nás dokonce předčí. Je rychlejší a vtipnější.

ŠTEINDLER: No, rychlejší...

Existuje něco, z čeho byste si legraci nikdy neudělali?

VÁVRA: Pokud v tom není zlý úmysl, můžete si vystřelit prakticky ze všeho. Jakmile je ale za tím nějaký mindrák nebo skutečný rasismus, je to špatně.

ŠTEINDLER: Nesmí z toho čouhat snaha někoho urazit za každou cenu. Nebo se někomu vysmívat za to, co nemůže změnit. Třeba když mluví sprostě v důsledku Touretteva syndromu. I když z toho jsme si vlastně dělali srandu taky. Ale předseda asociace pacientů s Touretteovým syndromem byl na představení a řekl, že to je prospěšné, neboť se tak nemoc dostává do povědomí neznalých lidí.

O vašem humoru bez hranic svědčí třeba scénka z České sody, v níž byl Rom postižený úplně vším. Pro leckoho to je už takříkajíc za hranou.

ŠTEINDLER: Někdo si to zjevně myslel. Tuhle scénku jsme chtěli předvést asi před osmi lety v jednom dobročinném televizním pořadu, ale televize ji nakonec neodvysílala. S tím, že vyznívá příliš rasisticky.

VÁVRA: Abychom to konkretizovali, ten Rom je zároveň gay a taky Sudeťák. Ke všemu nemá nohu, ale pak se ukáže, že si na ní sedí. Tak zase tvrdí, že ji má přesezenou.

ŠTEINDLER: Samotné postižené scénka pobavila. Paní ředitelka Konta Bariéry nás požádala, jestli si to můžou dát na web. Tihle lidé totiž nemají rádi přehnaný soucit a lkaní.

Dočetla jsem se, že Divadlo Sklep v osmdesátých letech formovalo vnímání humoru celé jedné generace. To je lichotivé, ne?

ŠTEINDLER: Byla by zbytečná skromnost, kdybychom naši roli na poli humoru zlehčovali.

**PŘÍZNIVCI PÍŠOU, POZOR,
ABY VÁS NEZAVŘELI. A NAŠI ODPŮRCI ZASE:
MĚLI BY VÁS ZAVŘÍT, AŽ ZČERNÁTE.**

FOTO VÁCLAV PÁNCR/MAFRA

Za těch padesát let se nějak stanete součástí národní kultury. Myslím, že jsme svým způsobem národní poklad. Možná dokonce nastal čas, abychom se stali světovým unikátem UNESCO.

VÁVRA: Vždyť to máš, Milane, ve svém chystaném scénáři pro rozhlas. Ale nakonec říkáš, že jsme takové národní stříbro. Vlastně ani stříbro ne, spíš taková bramborová.

ŠTEINDLER: Ještě jsem neměl čas to dopsat. V Divadle Na Jezerce teď s dalším sklepákem Honzou Slovákem zkoušíme hru o bratrech Mašínech v režii Janka Jirků. Věnuju se totiž i charakternímu civilnímu herectví.

Není právě v tom tajemství vaší letité soudržnosti, že každý máte vedle Sklepu ještě další aktivity?

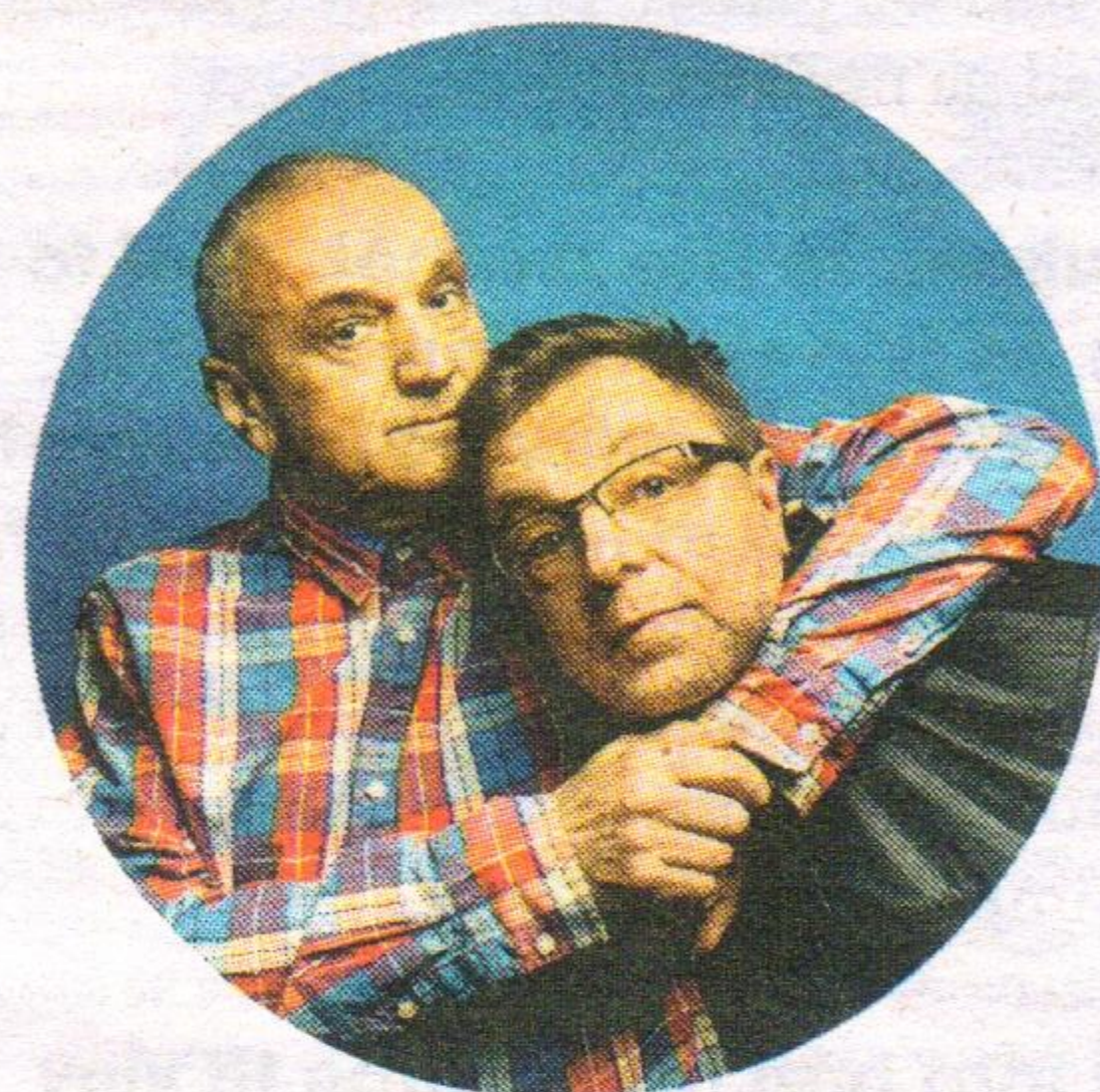
VÁVRA: To je jistě pravda. Máme štěstí, že pro nás není divadlo základní způsob obživy. Většina našich herců dělá i jiné věci, někteří odejdou a zase se vrací. Proto ani nemůžeme říct, jak početný je náš soubor. Některý, co jsou v inscenaci Mlýny, zase třeba nevystupují v Besídkách. Těch nejvěrnějších je kolem třiceti. Výsostní herci se snáze opotřebují. Když je pro někoho herectví posláním, je to zároveň jeho prokletím.

ŠTEINDLER: Což nám nehrozí. Já se teď třeba znovu pustil do kreslení. Dělam koláže a taky fotím. S Davidem jsme měli výstavu kreseb a fotografií z Izraele, o kterou je momentálně zájem i na Slovensku. On kreslil architekturu bez lidí, já naopak fotil lidi. Taky bych ještě rád natočil nějaký film či filmy, přestože je to práce z těch nejvíce stresujících. Však taky režiséři často umírají na infarkt nebo mrtvici.

PLÁNUJEME FESTIVÁLEK

Jak jste se při svém založení sžili s covidem?

VÁVRA: Když odhlédnete od lidských utrpení, osobně covid považuju za varování planety, které muselo přijít kvůli rostoucím nadbytečným potřebám části lidí. Zadrugé to můžeme brát i jako úžasnou příležitost k přestavění hodnot. Tím, že nejsou války,

ZBLÍZKA

Klikaři

Seděli jsme v malém baru na Dobešce, kde má Sklep domovskou scénu. V kabátech a nalepení k vlačnému ústřednímu topení, protože teď tam život zrovna nepulzuje. Ale jakmile spustili, přestala jsem chlad vnímat. S chutí lovili z paměti vzpomínky na začátky Sklepu a přitakávali si, že od té doby se téměř nezměnili. Milan Šteindler a David Vávra spolu rozesmávají diváky už padesát let. Jakou cestou by se asi každý z nich vydal, kdyby se v pubertě nepotkali? Že na sebe měli štěstí, je slabé slovo. Jsou to vyloženě klikaři.

INZERCE

Se zpětnou hypotékou od FINEMO.CZ si mohu dál užívat

Dokud jsem neodešel do důchodu, měl jsem pohodový život. Koupil jsem si všechno, co jsem potřeboval, a ještě jsem si udělal radost novým autem, po kterém jsem dlouho toužil.

Jenomže potom se všechno změnilo. Měl jsem sice něco našetřeno, ale úspory velmi rychle zmizely. Najednou jsem byl v situaci, kdy jsem musel obracet každou korunu a přemýšlet o tom, co si můžu a nemůžu dovolit. Na to jsem během svého života nebyl zvyklý a rozhodně jsem si na to nechtěl zvykat v důchodu, kdy jsem si chtěl užívat o to víc.

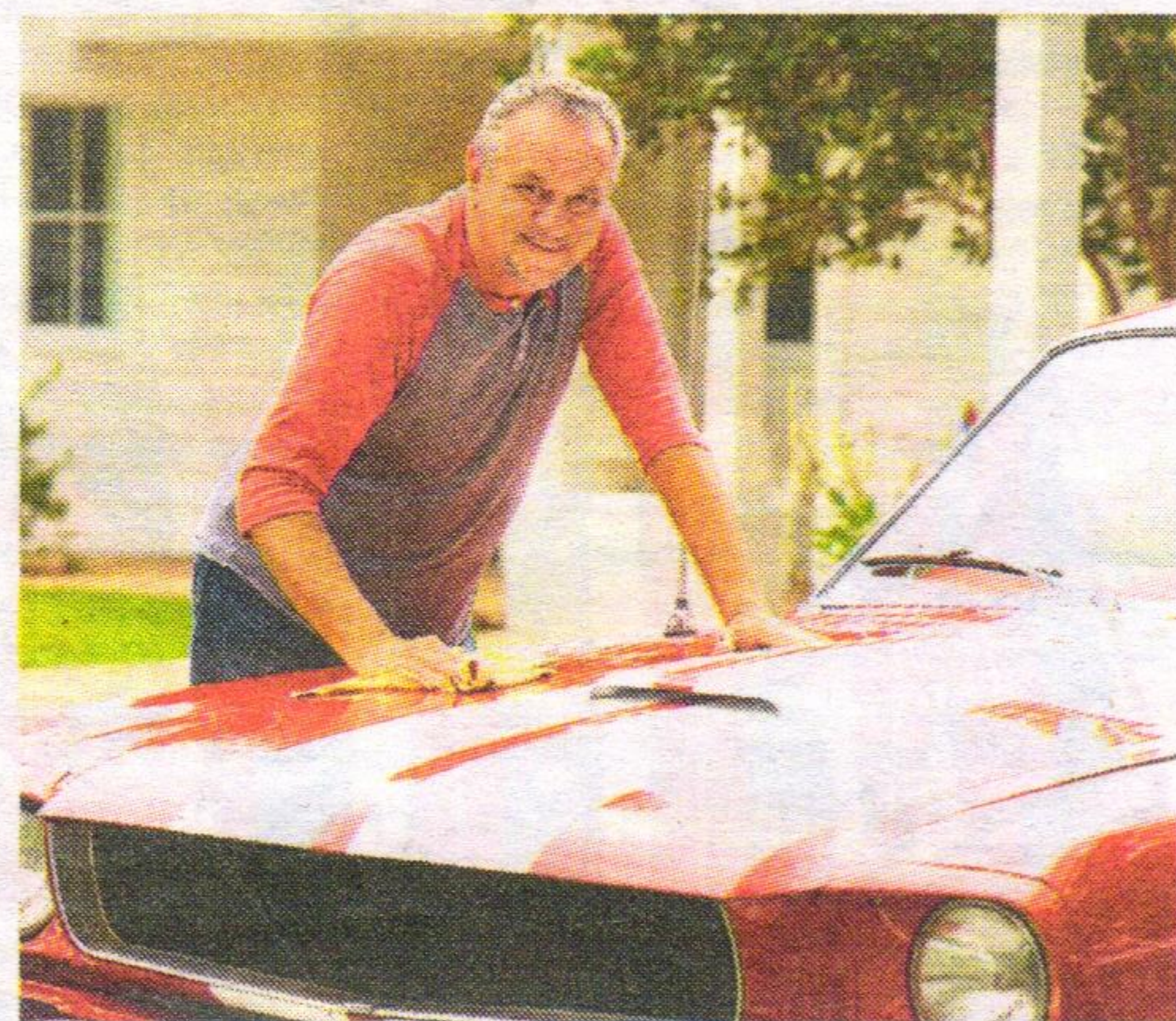
Zvažoval jsem, co udělám. Vlastnil jsem velký dům, který jsem neměl komu odkázat, ale rovněž jsem ho nechtěl prodávat a stěhovat se někam jinam. Už jsem v něm zapustil kořeny a byl jsem

na něj zvyklý. A v okolí rovněž bydlela spousta mých přátel. Nedovedl jsem si představit, že bych přežíval v nějakém malém bytě kvůli tomu, abych měl peníze na živobytí.

Vyhledával jsem si na internetu různé možnosti a objevil jsem tak zpětnou hypotéku neboli Rentu z nemovitosti od společnosti FINEMO.CZ. Produkt se mi hned zalíbil, ale samozřejmě jsem měl jisté pochybnosti. Nechtěl jsem se stát obětí nějakých podvodníků. Hodně času jsem strávil zjišťováním detailních informací, výhod a nevýhod daného produktu a na schůzku s obchodní zástupkyní firmy FINEMO.CZ, která Rentu z nemovitosti poskytovala, jsem šel připravený.

Dostalo se mi ujištění, že vše, co jsem si o produktu zjistil, je platné. Příjemná obchodní zástupkyně mi připravila předběžnou kalkulaci a dala mi k pročení smlouvu.

Jsem rád, že jsem se pro Rentu z nemovitosti rozhodl a mohu tak peníze z domu využít ještě během svého života.

Výhody Renty z nemovitosti:

- Získáte peníze na cokoli (najednou či postupně).
- za Vašeho života nemusíte nic splácet a nikdy se nesplácí více než cena nemovitosti
- Zůstáváte bydlet doma a jste nadále majitelem svého bytu či domu.
- Můžete žít důstojněji a život si více užívat

Chcete vědět víc?

- Další informace o Rentě z nemovitosti najdete na webu: www.rentaznemovitosti.cz.
- Můžete zde požádat o orientační kalkulaci a seznámit se s příběhy klientů.
- Můžete také zavolat na tel. **233 321 850**.
- Máme licenci České národní banky.

nás máloco přinutí přibrzdit. Vadí mi, že si pořád na něco stěžujeme.

Koukám, že jste zvažněl. Není to tím, že jste se předloni potýkal s těžkými následky po borelióze?

VÁVRA: Rukama už hýbu, ale pořád mám po nemoci takové zpomalené období. Měl jsem jistá omezení, ale zvykl jsem si s tím žít a teď mi to přijde dobré. Ta zkušenost. Zároveň to byl impuls, abych zvolnil.

Od jara běží na YouTube tři vlny vašich Zavirovaných Besídek. Nestrádáte však bez publika?

ŠTEINDLER: O strádání bych zrovna nemluvil. Jak říkal můj tatínek, člověk si zvykne i na šibenici a nikdy není tak špatně, aby nemohlo být hůř. Jelikož nám kvůli viru odpadla i tradiční vánoční Besídka, ze které vždycky skládáme nové představení, máme spoustu materiálu. Náš čas přijde.

Ale oslavu těch vašich společných kulatin jistě chystáte i v této složité době.

VÁVRA: Až to půjde, rádi bychom udělali vzpomínkové představení. Je fajn, že některé texty, co jsme napsali ve čtrnácti, dokážeme říkat i skoro ve čtyřiašedesáti a nepřipadáme si trapně. Já bych chtěl v jednom samostatném večeru přeříkat všechny básně, které jsem každoročně připravoval do našich Besídek.

ŠTEINDLER: Máme v plánu takový festiválek, kde bychom předvedli staré i nové kusy,

MY NIKOHO ANI PŘIJMOUT NECHCEME. NEJDE TO, PROTOŽE SKLEPÁKEM SE ČLOVĚK RODÍ. NEMŮŽE SE JEN TAK PŘIHLÁSIT.

ale obávám se, že to bude možné nejdříve na podzim.

VÁVRA: Teď připravujeme půlhodinové rozhlasové vstupy z historie Sklepa. A ještě bychom rádi předvedli něco jen my dva coby otcové zakladatelé.

ŠTEINDLER: Mimochodem, víte, jaký máme pozdrav otců zakladatelů? Já vám to ukážu. Když se přijímá do souboru nová dívka, uchopíte ji takhle zezadu za poprsí a prone-sete pozdrav... (*stoupne si a předvádí*) Problém je, že jsme za posledních třicet let nikoho nepřijímali, takže jsme pozdrav novým členkám nemohli ukázat.

VÁVRA: My vlastně nikoho ani přijmout nechceme. Nejde to, protože sklepákem se člověk rodí. Nemůže se jen tak přihlásit.

UMÍRÁNÍ NA JEVIŠTI
Zajímá mě, na jak dlouho to ještě vidíte? O kolik let necháte Sklep zestárnout?

VÁVRA: Tuhle otázku jsem si taky kladl, ale nechtěl jsem se jí zatěžovat. Pak mi došlo, že naším vzorem byli Cimrmani a ti umírají na jevišti. Takže nám asi nezbude než jít v jejich stopách. Před lety jsem na pohřbu Věry Chytilové sdělil tuto úvahu Zdeňku Svěrákovi. Příkyvoval a hned mi začal jmenovat, kdo všechno jim už umřel.

ŠTEINDLER: Na tom pohřbu jsme se s Věrou Chytilovou rozloučili moc hezky.

Odhaduju, že to bylo na hraně.

ŠTEINDLER: Smuteční hosty jsme tak trochu rozesmáli. Podle mě je smrt součástí života a měli bychom si na ni začít zvykat. Lidi by ji neměli brát jako něco šíleně pietního. Věra Chytilová si nás vybírala do filmů, protože měla ráda sklepovskou poetiku a humor. Jelikož jsme ji tak dobře znali, připravili jsme s Davidem a Tomášem Hanákem vystoupení, kde k nám promlouvala jakoby ze záhrobí. Naše kolegyně Lenka Vychodilová byla schovaná na balkoně a promluvila jejím hlasem.

VÁVRA: Byla za varhanami a znělo to jako z nebe. Třeba Josef Abrhám si chvíli myslel, že se tam Věra skutečně zjevila.

ŠTEINDLER: Tomáš Hanák začal strašně pateticky: Zemřela velká žena... Všichni strnuli, mysleli, že se asi zbláznil.

VÁVRA: Do toho se ozval hlas paní Věry: „Upřímně, nečti to!“ (*napodobuje ráčkování*)

ŠTEINDLER: Pak jsem vylezl já, že převezmu slovo, a ona zase: „Nevěřím.“ (*paroduje*)

Pane jo, a smuteční hosté to vzali?

ŠTEINDLER: Myslím, že to přijali s nadhledem. Bylo zajímavé sledovat pohřební hosty a pozůstalé, jak se jim zvedají koutky.

To mi připomnělo váš monolog nazvaný Všichni umřeme. Má nějaký reálný základ, nebo je zcela vymyšlený?

ŠTEINDLER: Jen trochu nadsazený. Dědeček, který to prohlásil, byl tatínkův tatínek a skutečně u nás žil. Jako kluk vzpomínám, že sedával v ušáku, u ucha malé rádio a poslouchal opery. Když skončila árie, dědeček si pro sebe vždycky zamumlal: „Všichni umřeme!“ V tom vystoupení mluvím i o spolužákovi Skokanovi, který byl v dětství trochu podsaditý a my se mu posmívali. Ale časy a lidi se mění. Po letech přišel k nám do divadla, štíhlý, s elegantní manželkou. A bodře zahlaholil: „Ty ještě žiješ?“ Takhle poznáte stárnutí. Lidi vám začnou říkat: „Ty ještě žiješ?“ Když se zamyslíte, tak zjistíte, že smrt je s námi pořád přítomná.

Souhlasím, ale není trochu drsné připomínat si tenhle holý fakt v době koronavirové?

VÁVRA: Vůbec ne, je to právě naopak. Tomu, čemu nemůžete vzdorovat, jako je násilí nebo nepřítel osudu, se musíte vysmát. Přináší to úlevu. Humor pomáhá úplně na všechno. ■ ivana.karaskova@mfdnes.cz

